

[Glistrup]

Jeg hører skam nøje efter, når fru Lone Dybkjær siger noget, så derfor behøver hun ikke at fortsætte med den bebredelse.

Jeg hørte da også, at hun nu anden gang i træk sagde, at der jo er så meget, der kan laves vrøvl over i bemærkningerne, men stadig havde hun kun dette ene forkølede eksempel, hvor hun jo altså nu måtte erkende, at grundlovmæssigt havde hun uret i det, hun sagde i første omgang, men at man så bare kan skyde det hele ud ved at fremsætte det igen efter nyvalg, og efter at der er begyndt et nyt folketingsår. På den måde skal denne sag, som allerede er blevet skudt ud alt, alt for længe, skydes ud yderligere nogle gange og komme i begravelsesudvalg.

Så siger fru Lone Dybkjær som en nødløsning, at statsministeren jo ikke behøver at manipulere. Nej, han behøver ikke nødvendigvis at gøre det, og han ville heller ikke gøre det, hvis det er en fremskridtsstatsminister til den tid. Men med den nuværende statsminister har vi al mulig grund til at befrygte det. Ved i hvert tilfælde at fastlægge datoen på forhånd kan vi få debatten i gang, og så undgår vi at komme ud i manipulationsrisikoen.

Som situationen er, er jeg helt enig med energiministeren i, at denne sag er kørt op i en spids, hvor der vil komme alverdens beskyldninger. Hvis statsministeren vælger at bekendtgøre det med det samme, så vi kun får en meget kort frist, som vi f. eks. havde det ved jordlovene – heller ikke her var fru Lone Dybkjærs oplysninger korrekte – så vil han blive beskyldt for at manipulere, og hvis han giver en lang frist, vil han blive beskyldt for at manipulere. Det er hele den diskussion, der er god grund til at tage væk, for kernen i dette er, at det er meningsløst, at et spørgsmål af denne art, der først og fremmest er teknisk, får lov til i den grad at grave grøfter inden for befolkningen, og det er derfor, vi må se at få rykket den tand ud ved at sætte ganske bestemte tidsfrister.

Så gentog hr. Alfred Hansen sine spørgsmål. Først spurgte han: hvad vil fremskridtspartiet anbefale? Ja, det afhænger da fuldstændig af, hvordan situationen er, af de oplysninger, vi får. Får vi f. eks. bekræftet de oplysninger, der nu er kommet om nye fund i Venezuela de sidste dage, og eventuelt tilsvarende fund andre steder i verden, hvor vi kan have noget større tryk med hensyn til

at få leverancer fra, ja, så er der ingen grund til at tage denne mellemøsning, der hedder atomkraftværker. Hvis derimod situationen er, som den er i dag, så er der ikke nogen tvivl om, at langt de fleste fremskridtsfolk vil komme til den erkendelse, at det er aldeles uforvarsligt over for vore efterkommere ikke at sørge for at have bygget atomkraftværker. Det er en ren og skær teknisk afvejning på grundlag af de oplysninger, som kommer til at foreligge. Vi kan bare ikke have, at man bliver ved med at skubbe det ud, for vi må se at komme frem til en løsning, sådan at vi begynder at arbejde den ene vej eller den anden vej.

Det er da helt rigtigt, som hr. Alfred Hansen fremhæver, at en af bekymringerne, og den efter fremskridtspartiets mening alvorligste bekymring, ved atomkraftværkerne er, at de er så forfærdelig dyre at anlægge, og de vil jo blive aldeles nytteløse efter nogle få årtier, hvor teknikken vil have udviklet sig til at være så meget bedre. Men som situationen er i dag, så mener vi, at det er aldeles uforvarsligt at sige nej til atomkraftværker, selv om det er et særdeles dyrt bekendtskab, for vi risikerer altså at kaste vore efterkommere ud i nogle ganske forfærdelige problemer, hvis vi fortsætter med at køre dette land på kul og olie. Men bestemmer befolkningen det, ja, så må vi selvfølgelig indrette os efter det.

Så spurgte hr. Alfred Hansen, hvor mange atomkraftværker vi vil have. Hvis det bliver et ja ved folkeafstemningen, så er man reelt forpligtet til at gå i gang med i hvert tilfælde at bygge ét atomkraftværk, og efterhånden som det teknisk skrider frem, ja, så må man tage afgørelsen op om, hvorvidt man vil bygge mere, eller hvor langt man vil gå. Som situationen er i dag, adskiller vort skøn sig i og for sig ikke så meget fra det daværende handelsministeriums skøn, nemlig at omkring 4 reaktorer, formentlig fordelt på 4 kernekraftværker, kan være rimeligt.

Men der kan jo igen være så mange forskellige tekniske ting, som efterhånden kommer til at spille ind, og det er med hensyn til den slags tekniske ting det vil være så ulykkeligt, hvis befolkningen har snøret tingene alt for kraftigt fast og f. eks. sagt, at der skal bygges 7 kernekraftværker – eller hvad man nu kunne tænke sig til at befolkningen kommer til at sige – og så teknikken udvikler sig